

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 1. Aliquæ solutiones refutantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

Quæst. II. In quo consistat actus liber Dei. 361

stia; sed ea, quæ ita se habent, vt existente vere, & realiter vno, non existit alterum, separantur realiter; & quæ separantur, distinguuntur realiter: ergo diuina iustitia distinguitur realiter à diuina essentia: ergo diuina iustitia est creatura, & non Deus, &c. sed existente diuina essentia, definit esse formaliter diuina terminatio, quæ intrinsicè constituit actum liberum: ergo diuina terminatio separatur realiter, ac formaliter à diuina essentia, ac proinde distinguitur realiter ab illa, quod est incidere in opinionem Caietani, & in reliqua inconuenientia, quæ contra illum eruit Pater Suarez, rationes quorum omnes Catholici acriter inuehuntur in illam, abhorretque aures catholicas.

SUBSECTIO I.

Alique solutiones refutantur.

Respondent aliqui defensores Patris Suarez, terminationem illam esse contingentem, & posse definire formaliter quoad denominationem, ac proinde terminationem illam neque distingui realiter à deo, neque componere cum ipso realiter actum liberum.

Sed contra manifeste, & euidenter, quia vel denominatio illa, quæ est contingens formaliter, & formaliter definit esse ratione formalis contingentie, est nomen solum significans entitatem terminationis, & terminationem ipsam; vel est entitas ipsa terminationis significata per tale nomen? si primum, non est ad rem, quia hic non loquimur de nomine actus liberi, neque tota difficultas est de denominatione, sed potius de actu ipso vitali dei liberæ volitionis, quomodo necessarius cum sit, & sit ipse Deus, possit deficere; quod est de ratione actus liberi, & quomodo vera sit illa propositio; Deus vere, & proprie ita amat, vt poterit non amare, & ita non habet amorem, vt poterit habere illum, ita prædestinavit D. Petrum, vt habuerit indifferentiam ad reprobandum illum, & è contra ita reprobauit Iudam Iscariotem, & Antichristum, vt poterit prædestinare ipso, ita prædestinavit Christum, & B. Virginem, vt si voluisset, potuisset non prædestinare ipsos, & ita voluit creare totam hanc machinam vniuersi constantem ex cælis, Angelis, hominibus, mistis, & elementis, vt poterit velle non creare illum, quis enim hæc arca, in diuina mysteria ad nuda, & vacua nomina solum, & ad denominationes dumtaxat phantasticas ausu temerario poterit reuocare: vnde iterum urget argumentum; nam actus liber Dei non est solum indifferens & liber quoad nomen, sed etiam quoad rem ipsam, alias in Deo non daretur libertatis perfectio in re, sed solum in nomine; vnde esset sine dubio titulus sine re, vt volunt hæretici, quod damnatur aperte à Conciliis contra delirantes Lutheranos, dum loquuntur de libertate humana, quæ comparata cum diuina, & composita ad ipsam infinite distat ab eadem, & potius umbra, & vestigium libertatis, quam libertas perfectissima est; sicut omne esse participatum vocatur vestigium Dei, & umbra ipsius, omne enim creatum quasi nihilum ante re: ergo multo magis dammandum est, & abominandum, virisque catholicæ fidei lumine circumfusus toto pectore, velis, remisque fugiendum, dicere, & perficta fronte pronunciare li-

I. P. Tom. II.

bertatem, & indifferentiam diuinæ volitionis esse solum quoad nomen, & non quoad rem ipsam: ergo libertas diuini actus non solum quoad denominationem, sed etiam quoad realitatem datur in Deo propriissime ac verissime, sed vera, & propria libertas necessario dicitur veram, ac propriam indifferentiam formalem, & hæc non potest intelligi sine contingentia, & ideo est verum hoc entimema, Deus non amat, nec prædestinat necessario hanc creaturam ad gloriam: ergo contingens fuit, vt amaret, & non amaret illam, & sic ita amauit, vt potuerit non amare ipsam, itaque contingentia necessario sequitur indifferentiam, & libertatem actus, vnde Pater Suarez, cum videat hoc non posse excusari, dicit, actum liberum non quoad esse, sed quoad terminationem esse contingentem ac per consequens posse abesse, & adesse, si non quoad entitatem, minimum quoad terminationem: ergo si Deus non solum in nomine terminationis, sed etiam in re ipsa, seu in terminatione significata per nomen habet indifferentiam, & libertatem non solum in nomine terminationis, sed etiam re ipsa in terminatione habet contingentiam, & sic terminatio ipsa erit contingens, ac tandem poterit esse, & definire esse: sed terminatio illa est in Deo intrinsicè, & quidquid in Deo est, Deus est, & esse diuinum vt fides catholica docet: ergo Deus, & esse diuinum contingens est, ac proinde Deus poterit esse, & non esse formaliter quæ sunt inconuenientia, quæ contra Caietanum eruit Pater Suarez, ac proinde Peryllus suo tauro comburitur, & vt alibi dicitur, incidit in foueam quam fecit.

Præcipue, quia vel hæc denominatio, aut nomen libertatis, & indifferentie actus quoad terminationem, aut in terminatione actus, est vera vel falsa, falsa esse non potest secundum fidem, & euidens lumen naturæ, alias Deus diceretur falso amare creaturas, quas libere amat; si vera: ergo in obiecto per illam significato, scilicet in terminatione ipsa, & in ipsa entitate terminationis debet dari vera contingentia, & propria, ex eo enim quod res est vel non est, propositio, & denominatio dicitur vera, vel falsa: sed terminatio illa quoad denominationem veram, verèque significantem ipsam terminationem vt est, est contingens, & sic potest esse, & non esse, in Deo: ergo & terminatio ipsa potest esse, & non esse in ipso, sed terminatio ipsa actus liberi est ipsam esse actus liberi, seu entitas illius, quia nullo modo distinguuntur realiter, imo nec per rationem vt supra late probauimus, & ex alio capite esse amoris diuini est ipse Deus: ergo non solum actus liber quoad denominationem terminationis, neque solum quoad terminationem significatam per talem denominationem, sed etiam quoad esse, & entitatem amoris, imo & ipse Deus, & essentia diuina poterit esse, & non esse formaliter; vnde si ipsum esse amoris, & ipsa terminatio non potest esse, & definire esse, sed necessario semper est, ipsa denominatio semper erit, & nomen verè significans dilectionem Dei semper erit, & nunquam deficiet. Explicatur manifesto exemplo, ideo denominatio amoris, quo se amat Deus, & quo amat creaturas possibles, cum quibus connectitur omnipotentia in sententia Patris Suarez, nullam habet contingentiam, sed potius summam necessitatem, ac proinde non potest esse, & non esse, quia entitas, & terminatio

Z z natio

natio illius amoris ad Deum & ad creaturas posibles, quam significat vere, & ut est ipsa denominatio, & cum qua maxime proportionatur ipsa; quia ponitur à Deo, & non à creaturis fallibilibus, nullam habet contingentiam; sed potius summam necessitatem, &c. sed etiam per vos terminatio actus liberi nullam habet contingentiam, sed potius summam necessitatem, & sic non pot. st. esse, & non esse, sed potius determinate, & necessario est: ergo neque denominatio, aut nomen per quod significatur vere ut est, debet habere contingentiam sed potius summam necessitatem; & sic non poterit esse, & non esse, sed certe denominatio illa; quia libera est, contingens est: ergo entitas terminationis contingens est: ergo poterit non esse, ac proinde ipse Deus poterit esse, & non esse.

Vegetur, ac declaratur amplius; quia prædicatum hoc intrinsecum amoris Dei ad creaturas est intrinsece in re, de qua prædicatur; sed non est respectus rationis proprius, & fictus: ergo est ens reale in ipso, siue dependeat ab extrinseco connotato in prædicari, siue non; aliud enim est quæ- rere à quo dependeat, aliud quid sit; argumentum autem factum solum intendit; ut explicent, quid sit, anne obiecto ipsi extrinsecum, an intrinsecum? ante omnem intellectus fictionem; sed non negant hoc secundum: ergo est ens reale hoc, quod tu nominas prædicatum intrinsecum, foret enim hoc mirabilius, ut notat Herize, quod esset aliquid intrinsecum obiecto, & quod nec esset ens rationis, nec ens reale; quod si non est ens rationis, ens reale erit: ergo cum concedis potentiam ad habendum, & non habendum prædicatum intrinsecum, concedis in Deo potentiam ad habendam, & non habendam entitatem realem; implicat ergo cum cum ais, esse contingentiam in prædicato intrinseco, & non esse in entitate reali, esse in terminatione contingentiam & non esse in entitate terminationis illam.

Nec minora inconuenientia eruntur ex tuis principiis contra te ipsam; quia tu asser. s. actum liberum supra necessarium nihil addere, neque realiter, neque ratione distinctum: ergo actus liber non distinguitur, neque re, neque ratione ab actu necessario, quæ omnia nullo modo inter se coherere possunt cum principiis receptis à te ipso; quia ideo per te relatio paternitatis distinguitur per rationem à diuinitate, & virtualiter à parte rei, quia verificantur de illis prædicata contradictoria, verbi gratia, communicatio diuinitatis, & non communicatio paternitatis. Item intellectus diuinus distinguitur per te virtualiter à parte rei à voluntate diuina; quia per intellectum diuinum generatur Verbum, & non generatur per voluntatem; sed actus liber terminatur ad creaturas à parte rei, & non terminatur ad Deum, & è contra actus necessarius terminatur ad Deum & non ad creaturas. Item actus necessarius neque quoad esse neque quoad terminationem est contingens, actus vero liber si non quoad esse, saltem quoad terminationem per te est contingens: ergo iam de actu necessario, & libero prædicantur formalitates contradictorie oppositæ; unde datur tota ratio formalis propter quam concedis distinctionem virtutalem à parte rei, & formalem per intellectum inter perfectiones diuinas alias: ergo etiam inter actum liberum, & necessarium diuinum debet dari distinctio rationis per intellectum; sed si nihil adderet actus liber in deo distinctum à necessario, nec realiter, nec ratione distingueretur, ut de se

pater, ut rationale non distinguitur à principio ratiocinandi, quia nihil addit rationale supra ipsum: è contra vero rationale distinguitur ab animali, quia rationale addit aliquid ratione distinctum supra animal: ergo si actus liber distinguitur ratione ab actu necessario aliquid ratione distinctum debet addere supra necessarium.

SUBSECTIO II.

Ex refutatione aliarum solutionum confirmatur nostra veritas.

Quia nemo potest mente concipere rationem formalem alicuius effectus, vel quasi effectus (loquor de ratione metaphysica identificata cum re, non autem de physica, quæ petit aliquas condiciones ad tribuendum effectum formalem,) dari in subiecto capaci, & talem rationem esse omnino necessariam, & esse omnino independentem à quocunque extrinseco, & nihilominus non tribuere effectum formalem necessario, sed contingenter, quia imperceptibile est, Deum de facto realiter denominari volentem libere, ita ut potuerit non esse volens, & formam, quæ talem effectum formalem liberum tribuit, ut sic, esse necessariam nec deficere posse; nam denominare nihil aliud est, quam habere formam id, quod est capax effectus formalis illius: ergo si forma necessario semper est in Deo independentem à quocunque extrinseco, semper denominabit Deum, quia Deus est capax denominationis, & ex alio capite ad talem denominationem non prærequiritur aliquid connotatum extrinsecum: sed ante omne connotatum extrinsecum Deus est capax amandi creaturam. Exemplo manifestissimo declaratur; impossibile est, quod deatur in aliquo subiecto formalitas metaphysica animalis rationalis quæ per identitatem existit in subiecto, & est independentem à quocunque connotato extrinseco, & quod tale subiectum non sit homo; quod è contra euenit in formis physicis, quæ distinguuntur à subiectis, & petunt ad suos effectus formales condiciones aliquas extrinsecas, vel dependent ab aliquibus extrinsecis connotatis ad suos effectus formales tribuendos, & ideo non mirum, quod non tribuant illos, si non dentur talia requisita, & sic anima rationalis, licet existat in ossibus, non facit eos viuere, quia ad tribuendum effectum formalem vegetatiui dependet à requisitis aliquibus, quæ non reperiuntur in ossibus, ut reperiuntur in carne, sed formalitas amandi creaturas non est physica, sed metaphysica identificata à parte rei, cum ipso deo capaci semper amandi creaturas, & talis formalitas est independentem ab omni connotato, & requisito extrinseco extra Deum existente: ergo semper, & necessario debet tribuere effectum formalem amandi creaturam: atqui non semper tribuit talem effectum, & hoc non ex defectu incapacitatis Dei: ergo sine dubio est, quia deficit formalitas amoris creaturatum in Deo.

Declaratur amplius, quia nihil aliud est effectus formalis alicuius formalitatis, vel ut melius loquar, quasi effectus formalis illius, nisi totum coalescens ex forma, subiecto capaci, & vnione inter ipsa, verbi gratia, nihil est aliud homo, nisi totum coalescens ex materia capaci animæ rationalis, & anima rationali, ac tandem vnione inter